

vil see, i hvilken Proportion Statsgjælden er aftagen i en Række af Aar, og i hvor lidet Grad den, uagtet det forrige ulykkelige Aar, er tiltagen. Saameget til foreløbig Beroligelse angaaende dette Punkt. — Der er fra flere ærede Taleres Side yttret Duffe om, at man kunde faae en detailleret Dplysning om, hvad de enkelte Embedsmænd havde personligt; der er endvidere fremkommet Duffe om, at der maatte blive fremlagt en fuldstændig Liste over de forffjellige Understøttelser og over sammes Fordeling. Hvad det sidste Punkt angaaer, saa veed jeg ikke rettere, end at der i de vedføjede utrykte Bilag allerede foreligger Thinget fuldstændig Dplysning om Alle, der nyde Pension eller Understøttelse af det forhenværende Raadessecretariat eller nogensomhelst anden Understøttelse. Smidlertid er det jo muligt, at der kan savnes en enkelt Liste, og er dette Tilfældet, vil den ialtfald blive meddeelt, thi saadanne Listes ere udarbejdede.

Formanden: Maaskee jeg turde bemærke, at jeg har modtaget disse Listes, og at det gjennem Bureauet er blevet sagt, hvor de ligge til Eftersyn.

Finantsministeren: Hvad dernæst de personlige Tillæg angaaer, da turde jeg maaskee ved samme Leilighed besvare den ærede Talers Bemærkning, som nu satte sig, om at han ikke ret vidste, hvad der var at forstaae ved personlige Tillæg. Alt, hvad der i Budgettet er opført som personligt Tillæg, hidrører fra Fortiden. Naar en Embedsmand nemlig i Følge ældre Resolutioner har havt en højere Indtægt, end der for Fremtiden ansees at være nødvendig til at aflægge hans Bestilling med, saa bliver Forskjellen benævnt „personligt Tillæg.“ Det er maaskee aldeles ikke noget personligt Tillæg i subjectiv Forstand i Forhold til ham; thi det kan meget vel være, at dengang han fik det Tillæg, da var den normale Sum for lav. Jeg sætter f. Ex. at en Deputeret, en forhenværende Deputeret i et af de kongelige Collegier, havde havt en normal Gage af 3000 Rbd., men man for Fremtiden mener, at Posten kan aflægges med 2,400 Rbd., saa fremtræde de 600 Rbd. paa Finantslovudkastet som et personligt Tillæg. Der er ikke givet nogen almindelig Forklaring derom,

eller gjort nogen Bemærkning derom, fordi Finantsbestyrelsen virkelig har været i den Formening, at det var almindeligt bekendt, da det er en Beregningsmaade, som i en Række af Aar sædvanligt er benyttet i trykte Budgetter. Med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvorvidt et saadant personligt Tillæg, som Vedkommende ifølge tidligere Bestemmelse have erholdt, strax kunde falde bort, samt til den ærede Rigsdagsmands Bemærkning om, at i det Hele taget de personlige Tillæg synes at spille en for stor Rolle i Budgettet, skal jeg kun yttre, at derom kunne der vistnok være forffjellige Meininger. Ministeriet i Almindelighed og Finantsministeriet i Særdeleshed er af den Mening, at det ikke uden Uretfærdighed, og i alt Fald ikke uden høj Grad af Ubillighed, gaaer an, at formindste eller fratage nogen Embedsmand en Indtægt, som engang er ham tilstaaet ifølge allerhøjeste Resolution, der er afgivet ikke alene efter Grundloven, men ogsaa før Grundloven emanerede. Jeg har den Anskuelse, at Vedkommendes Ret til at beholde, hvad han saaledes engang ved allerhøjeste Resolution er tilstaaet, nærmer sig meget en formelig contractmæssig Ret, og det vilde see meget daarligt ud med Embedsstanden, om en Embedsmand, som i et Aar var gaaet ind paa at tjene Staten mod en vis Gage, ved Beslutningen af en anden Rigsdag end den, som f. Ex. nu havde stadfæstet denne Gage for ham, kunde udsættes for at faae den nedsat. Der gives vel Exemppler paa, at man har forsøgt Saadant i enkelte Lande; men jeg troer ogsaa, at man kun har gjort det under revolutionaire Forhold, og jeg mener, at man engang vil komme tilbage til det tidligere, fordi man har seet, at det ikke gaaer an at behandle Embedsstanden vilkaarligt. En æret Taler har ønsket, at man kunde have en fuldstændig Fortegnelse over, hvad Embedsmændene havde i personligt Tillæg, og hvad de Embedsmænd tjene paa, som have forffjellige Bestillinger. En saadan Fortegnelse lod sig maaskee uddrage af de forffjellige Udgiftsposter paa Finantsloven; men jeg troer virkelig, at den ærede Taler, som fremsatte denne Bemærkning, har modtaget Indtrykket noget formeget fra Fortiden. Det var nemlig i Fortiden meget hyppigt Tilfældet — Noget,